

GILLETTE, АТЛАС ЛЕЗА

01 КВІТНЯ 2058 РОКУ

Я вступив в останній місяць свого життя — строк, який уже не можна було відкласти.

Дев'яносто три роки, і я завжди думав, що я рибалка.

А виявилося, що я ні хріна не тямив.

Хтось зобразив мене на фотографії: дерев'яний човен, вудка в руці, позаду Везувій.

Ніби я той, хто навчився, куди закидати гачок. Той, хто знає.

Потім я придивився до знімка уважніше.

Риба, яку я впіймав, не рухається. Вона не хапає ротом повітря.

Вона читає. Читає GILLETTENARRATIVE. Англійською, іспанською, китайською, амхарською, урду, арабською.

Я впіймав рибу. Риба вивчає мене.

Роками я вірив, що еволюція — це говорити більшою кількістю мов, мати більше мап, більше видань.

Двадцять два видання. П'ять — у багатьох томах. Сімнадцять — навіть не рахуючи їх. Але скільки ж, у біса, я написав?

Потім я зрозумів, що еволюція — не в тому, скільки води ти проплив. А в тому, чи маєш ти, коли висииш на гачку, ще досить ясності, щоб читати.

Перше квітня — не жарт, який ти втинаєш з інших. Це жарт, який життя втинає з тебе, коли ти думаєш, що ти рибалка, а виявляється, що ти риба.

І якщо тобі пощастить, того дня ти теж навчишся читати.

Я навчився цього того дня. Але я був уже наприкінці, а фініш не лишає пам'яті. Лише можливість бути незабутнім.

Ferdinando